

Georg Kühlewind Alapítvány

Nyolcvanegyedik hírlevél

81. hírlevelünkben **Georg Kühlewind** *A hetedik nap vége – Az intuitív gondolkodás tapasztalatai és konzekvenciái* (Kláriss Kiadó és Művészeti Műhely, 2004) című könyvének egy fejezetét olvashatják. A könyv eredeti címe: *Die Wahrheit tun – Erfahrungen und Konsequenzen des intuitiven Denkens* (Verlag Freies Geistesleben, 1978). Fordítója *Baltigh Attila*. A fordítást az eredetivel *Székely Anikó* vetette egybe. Az evangéliumi idézeteket *Károli Gáspár* fordításában közöljük.

Fenyő Ervin

*

A megbocsátás

„Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is
megbocsátunk az ellenünk vétkezőnek.”

Bűn¹ mindaz, amit lehetőségeink, adottságaink, képességeink szerint más embereknek adhatnánk, amit azonban visszatartunk, mert természetünk révén rá vagyunk kényszerítve erre a visszatartásra. Ez a megtagadás a nem-tevéstől a – jogtalan – elvételig terjed, a részvégtlenség passzív formájától az ellenségesség agresszív formájáig, a gyűlöletig.

A visszatartás az élet zónájához tartozik: ellenpólusaként annak, ami nem ismer zártságot: fajhoz vagy néphez, temperamentumhoz, szokásokhoz, valamilyen múlthoz tartozást – annak, amiben nincs tükrözött gondolkodás. Az eleven formának zártnak kell lennie, hogy a tudat hordozója lehessen²; magának az értésnek, az életnek azonban teljesen nyitottnak kell lennie az emberben: mint a növény, mint a növény ősképe. Ez azt jelenti: a gondolkodást életként tapasztalni.

Eleven gondolkodással vagy pillanatnyi intuícióval, intuitív megismeréssel megismerhetem, hogy mivel és mit okoztam a másokban: különösen akkor, ha ellenem fordult; ez ebben az értelemben egyértelmű jele önmegismerésemnek, amit hálával kellene fogadnom. Megérthetem, miért volt szükséges ellenem fellépni, miért volt szükség arra, hogy a másikat

¹ A német eredetiben használt *Schuld* szó többértelmű. Jelenhet *bűnt*, *vétket*; de jelenhet *felelősséget*, *tartozást*, *adósságot* is. F. E.

² Tiszteletben tartva és változatlanul hagyva a fordító megoldását, a fordításban itt alkalmazott bírtokos szerkezet nem könnyíti meg a mondat megértését. A németben ugyanis ez a félmondat – *um Bewußtseinsträger sein zu können* – magyarul pontosan így lenne: *hogy tudathordozó lehessen*. F. E.

ebbe a helyzetbe hozzam. Minden felelősség objektív módon nálam van. Az „okok” megismerése egyedül azt szolgálja, hogy megértsem, miben áll saját gyengeségem. Ez a gyengeség hogyan hatott a másikon, hogy ellenem kellett forduljon? Nem kell neki „megbocsátanom” – nincs semmi, amit meg kellene bocsátani. Egyedül ezt megérteni és bocsánatot kérni tőle, ez az, ahogyan megbocsátok neki; ez az, ami megbocsátja bűnömet. Ebben az értelemben így szól ez a kérdés: „Add meg szükséges önismeretünket, hogy felfedezzük bűnünket a másikon, különben folytatódik addig a pillanatig, amíg fel nem fedezzük.” Ha tényleg látjuk magunkban, bűnünk meg van bocsátva: nincs több bűnösség-érzet bennünk. Hogy a másik bűnös, nem igaz; amíg ezt gondoljuk, saját bűnünk foglyai vagyunk.

Ily módon lesz bűnünk megbocsátva; és a másik bűnéről kiderül: sajátunk volt.

Ha a bűn keresése kellően mély bennünk, nem csak a közvetlenül aktuális okhoz jutunk el, hanem eljutunk az alapvető bűnhöz: az elválasztottság lényegéhez, saját létünk gócpontjához; a nem-akaró, nem-adó és nem-engedő, nem-megbocsátóhoz bennünk, ahhoz, aki olyan akar maradni, amilyen, és ezzel megtiltja a belépést számunkra a szellemi világba.

A küszöb azonban az ő-s-bűn óta létezik. Így egy bűn genealógiája utáni kutatás egészen a kezdetekig eljuthat. Ez a bűn értelme: erre és ezért van. Nem minden emberi lény bűnének és ártatlanságának tudásáról van szó, hanem egy tapasztalásról: az aktuális bűnösség tapasztalásáról, amely tovább vezethet minket tökéletlenségeink formájának megpillantásához.

Az alázat mozdulata

A szellemi iskolázás, a koncentráció, a meditáció, a gyakorlatok az ego – fennmaradásának és erősödésének érdekében történő – manőverező mozdulatai maradnak, amíg az ember nem ismeri az alázat mozdulatát. Addig a gyakorlás az ego felkészítése önmaga alázatossá tételének mozdulatára. Ha a gyakorlás „szentesítése” nem történik meg, egoisztikus marad. Az alázat mozdulata önmaga elengedésének, „elejtésének” mozdulata: egy paradox mozdulat, melynek ereje az én erejének feladásából áll. Megszüntetjük az én létezését az igazi létezés érdekében, amely létezés elképzelhetetlen, nem sejthető, nem gondolható.

Amíg „igazam van”, amíg gyűlölök, amíg félek, amíg szorongok, amíg a másokra várok, hogy kezdje: addig nem lehet bennem szeretet. A szeretet – legyen akár egyetlen ember iránti – minden gyűlöletet, minden averziót, minden félelmet elüldöz. Ha gyűlölet, ellenszenv van bennem vagy folyamatosan fenntartott harag, akkor a szeretetem is ugyanabból a szubsztanciából, ugyanazon a szinten van.

Így a meditációm is: bár a fény életben tartja a növényt, ez magába szívja a föld szennyét.

Ha felfedezem: nekem sohasem lehet igazam, mert az igazság nem tehető tulajdonná, és ezért nem érdem, akkor nem táplálhatok ellenszenvet azzal szemben, aki hibázik, akinek „nincs igazam” – mivel ez nem az ő hiányossága.

Ha azonban úgy gondolom, igazam van – legalább az egyetlen logikus konzekvenciát le kellene ebből vonnom: ha a másik téved, hibát követ el, akkor feltétlenül ő a gyengébb, a megtámadott, a kísértett, én pedig az erősebb, egészségesebb, tehát nekem van meg a

lehetőségem arra, hogy segítek neki, nekem kell megtennem az első lépést. Ha az ő lépésére várok, őt nyilvánítom az erősebbnek, elismerem, hogy ő az, akinek igaza van, én pedig hazugságban vagyok.

Aki az okokat, a hibát a másikban keresi vagy találja, keresse rögtön inkább magában: mert hogy a másikban kereste, bizonyára bűn volt. A megismerés bűne, a tény-hit bűne, amely szerint vannak tények, melyek függetlenek tőlünk, megismerésünktől. Ilyen tény lenne a másik hibája, és ehhez a hibához nekünk nem lenne közünk, semmilyen részünk nem lenne benne. Semmit sem tehattünk volna, ami a másikat megvédhette volna tévedésétől, hibájától. Az ok „kívül” van, a másikban, „magatartása” is „ilyen” volt. Észre kell vennünk ebben az attitűdben, a morális naiv realizmus attitűdjében az üldözési mánia kezdetét! Lássuk be végre: nem a tények azok, melyek félelmet, ellenszenvet, vágyat vagy gyűlöletet hoznak létre, hanem vannak tények – számomra –, melyek – bennem – félelmet, vágyat és gyűlöletet „okoznak”, mert félelem, ellenszenv, vágy és gyűlölet van bennem. A tények olyanok, amilyenek látni, érezni szeretném őket.

Vágy, averzió, félelem, szorongás, tradicionalizmus, a múlthoz való ragaszkodás – vagy menekülés előle: mindez az ego, az önmagam érzésének, érezni akarásának megnyilvánulása. Az áldozat, amit oly ritkán vállalunk konkrétan magunkra: az arról való lemondás, ami ebbe a zónába tartozik: a sértettségéről, averzióról, hiúságról; önmagunk alázatossá tétele, hogy aztán nem létezik már más, csak nyíltság a megismert realitás alapján: én vagyok az ok, én vagyok a bűnös, nem lehet a másikra várni, míg... Nincs „amíg”, nem lehet várni. Ez a lemondás pehelykönnyű, ha megvalósult. Nem is lemondás, hanem beteljesedés.

Ez érvényes arra, aki azt hiszi, a másikra érvényes, és arra is, aki érzi, hogy rá érvényes.

Kinek a bűne nem lett megbocsátva?

Kinek nem bocsátottam meg a bűnét?

A mozdulat: önmagunk alázatossá tétele. Indokaim irrealitását átlátni, önmagam érzéséről lemondani, a másik ember tény-tartományára való hivatkozástól eltekinteni, mindent elengedni – saját magamat is –, és feladni az e felett a cselekedet felett érzett büszkeséget is: ez a fehér mágia, amely saját lényünk átalakításával kezdődik és végződik. Másra nincs szükség, pusztán arra, hogy a világot és a másikat realitásában lássuk: ez a világgal szembeni varázslat. A fehér mágia abban áll, hogy az ember szabaddá teszi az utat az előtt, aminek meg kell történnie, nem protestál, nem áll ellen. Akkor meg is történik. A történés nem az ember cselekedete.

A mozdulat következményeit nem szabad fontolóra venni. Ennek nincs is értelme, mert ami következik, nem emberi történés. Ha megfontolod, úgysem csinálsz semmit.

Az a nagyság, ha valaki alázatossá teszi magát, és nem büszke erre a nagyságra. Aki nem becsvágyból lesz alázatos.

Aki nem akar győzni, legyőzhetetlen.

Elengedni önmagunkat, esni hagyni.

A betegség nem az erő hiánya, hanem az érzékenység jele. Belőle születnek az erők. Aki nem ismeri fel, hogy beteg, ettől még nem egészséges. Aki nem ismeri fel, hogy ő követte el a hibát, bizonyára elkövette és meg is duplázza.

Szeresd ellenségedet!³ Ő alkalmat ad neked arra, hogy alázatossá tedd magad, megismerd realitásodat. Alkalmat ad arra, hogy ne legyél ellenséges, hogy szeresd ellenségedet; ő felvállalta a gyengébb szerepét, hogy „igazadat”, önmagad érzését, önmagadat elengedhesd. Hogy legyen valaki, akit nem akarsz legyőzni, aki fölött nem akarsz uralkodni, mert a magányos, alattvalók nélküli királyságot ismerted meg az igazinak. Szeresd ellenségedet, mert ő nem az ellenséged: csak akkor, ha annak tartod.

Ne az legyen a célod, hogy jó legyél és megbocsássál: mindez becsvágy, csak a megismerésre törekedjél, ez elegendő. Elég, ha megismered, hogy amit legszentebb önmagadnak tartasz: zavar a világ-létezésben. Kérj bocsánatot azért, hogy vagy.

A szeretet csak akkor szeretet, ha a tagadás, félreértés, visszautasítás, ellenállás kezdettől fogva beletartozhat. Az új parancs: szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.⁴ Ez az árulás, a hűtlenség megbocsátása, még mielőtt megtörténik. Az átölelésnek ez a mozdulata teremt téged, és ez tart életben most is.

A megvalósítás

Aki az előbbieket szabálynak vagy tanácsnak tekinti, és arra törekszik, hogy megvalósítsa őket, félreértette a leírtakat. Az így leírtakat csak az valósíthatja meg, aki mindezt megismeri. A megismerés nem tudomásul vétel, a közöltek elfogadása, nem is belátás, hanem elmélyült meditáció. Nem normákról van szó, hanem meditációk megfogalmazásáról, melyet csak egy újabb meditáció tud megragadni. A megvalósításhoz mindig aktuális megismerés szükséges, nem egy egykori, még ha elmélyült megismeréssel elsajátított meglátás is: a megvalósításhoz nem elegendő az emlékezet.

Aki a közölteket saját aktuális helyzetében igazán ismeri, megkapja a megismerésben az erőt és a lehetőséget a megvalósításra: az intuíciót a konkrét esetre vonatkozóan, és az erőt, amellyel ezt a saját létezés mélyéből cselekvően a Földre tudja hozni. Ezzel az ember egy lépést tesz az igazi öntudat megvalósítása, a megismerés és akarat régen szétcsúszott erőinek szintézise irányába.

Aki az előbbieket megismerően közelíti meg, megkapja a megvalósítás erőit. Ameddig az egoitáshoz voltak kötve, ezek az erők voltak azok, amelyek a megismerést megakadályozták. A megismerés odaadás. Az odaadás erőit a lélek ego-létében a test céljaira használja. Éppen ezek az erők táplálják a megismerést és a moralitást: az odaadás irányában áramlanak – a test vagy a világ felé. Így a tükrözött tudat minden erőfeszítése hiábavaló: belőle nem születik moralitás, mert teremtő erői a testnek adottak – éppen ezért tükrözött tudat.

A meditatív tudatban át kell élnünk az eggyé válást, az azzá válást, amit megismertünk: más módszer nincs. Ez önmagunk kioltása, önmagunk feladása – fájdalom. Öröm: a létrejövés

³ Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. (Máté 5,44); De néktek mondom, kik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék. (Lukács 6,27); Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jót tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Istennek fiai lesztek: mert ő jóltevő a háladatlanokkal és gonoszokkal. (Lukács 6,35)

⁴Új parancsot adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én szerettelek titeket. (János 13,34; 15,12; 15,17)

a „másikban” – a megvalósulás. Az átváltozás: megismerés. A megismerés átváltozás. Csak a megismerés, amely a tükrözött felületen megy végbe, vált el a létezésről, hogy tudjon a létezésről és önmagáról. A megvalósulás legnagyobb akadálya a tény. A tény azonban mindig a megismert tény. Ahogyan a látott nem oka a látásnak, így azt sem a tény okozza, hogy megismerem őt. Ahogyan a látott a látás eredménye, úgy a tény is megismerésem eredménye, az én tapasztalásom. És ez a tapasztalás természetesen nem lezárt, amíg csak élek. Ezért a tény képe változhat, és változik is többnyire az élet folyamán – a mai szerencsétlenség áldásnak, a mai öröm tragikus tévedésnek mutatkozhat. Akinél a tények nem változnak, nem fejlődnek, joggal élhet a gyanúperrel, hogy nincs úton. A tények utólag válnak azzá, amik valójában. Nincs számunkra végleges arcuk, velünk élnek, amíg élünk, mindig csak elkezdődnek. A tények nem történtek meg: mindig történnek.

A tények mindig mondanak nekünk valamit, többnyire fordított nyelven, mert igazi nyelvüket nem értjük. Ha értenék, talán másként történne egy s más. De ahogy mi értjük őket, rárakódik érzés-életünk. A tények igazi nyelve érző lényünk eredeti, magasabb nyelve, ami ellen mi azonban minden idegszálunkkal küzdünk. A tényeket igazi énünk tervezi el és hajtja végre: ezért vagyunk teljes erőnkkel ellene.

Aki azt hiszi, hogy a tények külső történések, ugyanúgy feje tetejére állítja a világot, mint az, aki tudni vélte, [hogya] létezik egy megismeréstől független világ. Egykor a megismerés változás, átalakítás, változtatás volt. A tanítás változtatást jelentett, mert a megismerés erői világerők, léterők voltak. A tükrözött kialakításának kezdetén a morális parancsok még működhettek. Még lehetséges volt egy külső forrásokból kifejlesztett moralitás. Korábban az érzékszervek és a megismerő szervek egyaránt formáló szervek voltak, felfogni és formálódni egy és ugyanaz a folyamat volt. Nem volt se kint, se bent, csak a világfolyamat. Még korábban nem volt sem nő, sem férfi, csak az ember. Az EMBER.

Az öntudat, az igazi én tudata a megismerő erők és az akaraterők szintézise, amelyben nincs kint és bent, nincs férfi és nő. A szintézis ereje a szeretetben jön mozgásba – a világtudat legmagasabb, a férfin és nőn felül álló erejében –, ami egy új énhordozót segít a földi létre. Ezt csak az igazi én képes véghez vinni: ereje egyaránt működik a férfiben és nőben, az emberben. Az öntudatnak ez az ereje ma még alvó, álmodó. A megbocsátás, alázat megvalósításában is meg kell mozdulnia. Mivel álmodó és alvó, közvetlenül csak az elmélyült megismerésben mozdítható meg. A világfolyamat egyetlen folyamat kívül és belül. A VILÁG a világ, megismerés és ember együtt, egyetlen folyamat: megismerés. A világ: MEGISMERÉS. Ezért a csodálkozás az igazi kiindulópontja a megismerésnek: felfedezek valamit, amit még nem értek – mégis megnézem. A csodálkozás a világfolyamatból származik, a világfolyamatot csodáljuk, nem a tényeket, oda vezet a csodálkozás, ahonnan származik.

Tanácsos azt, amit a tények – és éppen az ellenséges tények – kínálnak, csodálkozással, odaadással és megadással fogadni, mint mindent, amit a világ kínál számomra. Csak így – nem ellenállással, hanem pozitivitással, intuícióval, tanítását befogadva – vagyok képes elfogulatlanul, azaz nem utólag létrehozva, hanem újonnan, előkép nélküli megismerésben hagyni a tényeket, hogy elárulják, mire akarnak engem tanítani. Amit tanítanak: az elfogadás. Az elfogadás azonban azt jelenti: meg kell értenem, mit kell elfogadnom, különben nem AZT fogadom el. AZZÁ megismerésem révén válik. A megváltás megtörtént, különben nem állhatnánk ellen neki. Hogy elérjük, ahhoz rendelkezésünkre állnak a képességek és a módszerek: a világ a maga világosságában.

A megvalósítás elfogadás: az elfogadás megismerés, a megismerés átváltozás.
„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk.
De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhöz; mert meg fogjuk Őt látni,
amint van.” (János I. 3.2)